

Düştür İçimizde Kırılan

– Savaş · 20 Temmuz 2019

Kuyruğu kopan uçurtmalar gibi savrulur bazen insan;
Acılarla yan yana/ yana yana/ bir oyana bir bu yana
Ve bütün dehşetiyle çarpar;
Yüzyıldır uyanmayan -ve öpülmeyi bekleyen- sabahın ayazına
Yıldızlara/ ay ışığına
Yoksulluğa diz çöken
Ve toprağa yüzünü gömen gecekondü evlerine
Gökdelenlerine -göğün yüzünü bıçak gibi yalayıp gecen-
Ve eskiyen yüzlerine şehirlerin
Sokak lambalarına/ dağlarına/ taşlarına
Ve dalgasına -gözleri mavi mavi çıldıran bir okyanusun-
Yağmurlara/ rüzgârlara/ ayrılıklara çarpa çarpa kırılır;
“çıt” diye bir ses yankılanır gecede
Hüzün çöker; öldüresiye bütün ağırlığıyla üzerimize
Sessiz/ nefessiz kaldığımız en boğucu andır; dünyanın bile susup kaldığı
Ve birden bire
Sessizliğin “çıt” diye yırtıldığı o hiç beklenmedik anda
Göğün tepesinde kuşkanadı
Yeryüzünde ince kızıl bir gül dalı
Sabrın ortasında ha çatladı ha çatlayacak koskoca bir taş
Yüzümüzde minik bir sevinç
Dudaklarımızda gülüş
Ve düşlerimizdir -içimizde- kırılan; “ah!” diye sesini duyduğumuz

Daha çocuk sayılırız sevgilim; asırlık hüznlerin karşısında
Ondandır belki de/ her acı, her ah!
Ve her düş kırıklığı büyük geliyor bize...

Mart-Temmuz 2019